

maaske endnu en Gang kunde slippe over Valgene ved Hjælp af Kommissionen, men jeg tror dog, at der forregner den ærede Ordfører sig. Vælgernes Utaalmodighed er nu saa stor, at de ville finde det i høj Grad fordømmeligt, om Kommissionen kunde blive siddende saa længe, at den endnu en Gang kunde bruges som Skjold, naar Venstremænd gik til Valg.

Ordføreren (Vilhelm Lassen): Det ærede Medlem kan være ganske rolig. Naar jeg har talt i Dag, for at Forsvarskommissionen skal være suveræn i den Forstand, at den selv skal være Herre baade over sin Tid og sit Arbejde, er det ikke, fordi jeg nærer noget som helst personligt Ønske om, at det skal vare længe. Kommissionen har hverken for mig eller mine Meningsfæller spillet nogen Rolle som Skjold eller Dække for noget, vi ellers ikke kunde aabenbare. Vi have ikke noget at dække over. Saa snart Kommissionen kan være færdig med sit Arbejde, er det os tilpas. Kan det ærede Medlem, som Medlem af Kommissionen, paaskynde Arbejdet, saa at den kommer til os med sin velbegrundede Indstilling, er det os tilpas at tage Standpunkt til denne Sag. Det gælder i alt Fald for mig, og jeg er overbevist om ogsaa mine Meningsfæller. Kom kun med Sagen, saasart de ere færdige med den. De kunne være rolige for, at vi nok skulle vide at tage et Standpunkt, som gør det muligt at skaffe Ro i denne Sag, og som ogsaa kan vinde Vælgernes Tilslutning. Jeg nærer ingen Frygt for denne Sag, det er ikke nogen stor Bussemand, som de Herrer i Kommissionen sidde inde med, og hvormed de ville jage os Skræk i Livet. Kom kun med den, naar de ere færdige med den. Naar De ville være færdige med denne Sag, bestemmer de ærede Medlemmer af Kommissionen sammen med Formanden — det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds deriblandt —; vi andre, dette Ting, Rigsdagen, Regeringen ville ikke tiltage os nogen Ret til at blande os deri. Det er kun dette, jeg har udtalt, sammen med et Ønske om, at Socialdemokraterne, medens Kommissionen arbejdede, kunde lade Forsvarssagen hvile i Ro, at man fra den Side vilde foregaa med et godt Eksempel i saa Hen-

seende. Men hertil svarede det ærede Medlem: „De kan tro nej, det kunde aldrig falde os ind.“ Nej, naturligvis det vilde være ganske urimeligt at forudsætte om Socialdemokraterne, at de, naar de gaa med til at stemme for en saadan Kommission, der har til Forudsætning, at Sagen hviler i Ro, og at man gaar ind i Kommissionen modtagelig for Argumenter og med redelig Vilje til at komme til et Fællesresultat om Sagen, skulde have saa megen Konsekvens i Livet, at de sagde som saa: Naar vi gaa ind i en Kommission for at afgøre Sagen og drøfte den fra først til sidst og for om muligt overbevise hverandre og mødes i et stort Resultat, føle vi os forpligtede til ikke at bruge den i Mellemtiden til ophidsende Agitation. Det er selvfølgelig urigtigt at forudsætte, at der er saa megen Konsekvens i det danske Socialdemokratis Politik. Den har for Øjeblikket helt igennem dobbelt Bund. Man gaar med til den ene Sag efter den anden, og naar Konsekvenserne melde sig, og de i en eller anden Henseende ikke ere Partiet behagelige, saa dænges de over paa Venstre, som i sin Tid, da vi vedtog Sagen, stod Side om Side med Socialdemokraterne. Jeg oplæste før et Citat af Socialdemokraternes Ordfører fra den Gang, Kommissionen var til Behandling, og det fremgik tydeligt af dette, at Ordføreren den Gang netop vilde hævde Kommissionens Selvstændighed og Suveræniteten. Det ærede Medlem har ikke haft et Ord at sige til dette Citat, og jeg tror ogsaa, at han skal lade det staa. Naar han her i Dag vil have, at vi skulle forcere Arbejdet og ligesom gøre os til Formyndere og Herrer over Kommissionen, kommer dette Citat ham slemt i Vejen. Det morede mig ogsaa at se, at det ærede Medlem tog det ærede Medlem for Assens (Berntsen) kærligt under Armen og sagde bebrejdende til os, at vi vare saa slemme til at læsse Synderne over paa de moderate. Den Synd at have gjort Fæstningen lovlig og at have omdannet vor Hær saaledes, at Artilleriet passede til Fæstningen er ellers en Synd, som Socialdemokraterne i rigeligt Maal have bebrejdet de moderate Gang efter Gang i Blade og paa deres Møder, da de stode sammen